

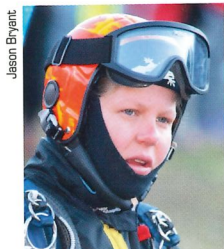

Hoppning på världens tak

I oktober i år gjordes de första fallskärmshoppen på Mount Everest mitt i Himalayas bergskedja. Lucie Fenton från engelska Skydive Mag berättar hur det var att frifalla med världens fem högsta bergstoppar framför ögonen.

Text Lucie Fenton

Foto Wendy Smith, Jason Bryant

Lucie Fenton

Idén om att hoppa fallskärm på Mount Everest föddes av äventyraren, klättraren och fallskärmshopparen Nigel Gifford för tolv år sedan. När hans dröm blev verklighet i oktober 2008 innebar det att 41 hoppare hoppade från höjder mellan 5 500 och 8 900 meter, mitt i Himalayas bergskedja, på världens tak.

När Nigel Gifford ringde mig på tidningen Skydive Mag för ett år sedan och

berättade om sin idé var jag fräck nog att fråga om jag kunde följa med. Gissa hur lycklig jag blev när han sa ja!

Samling i Katmandu

När vi kom fram till Katmandu i Nepal och jag fick träffa hela teamet insåg jag att jag var omgiven av riktigt erfarna äventyrare. Bland dem fanns Omar Alhegelan som hoppmästare och kameraflygare och

Wendy Smith som chef över frifallsfotograferingen.

Tillsammans var vi en grupp på 69 personer från 14 länder. Kunderna bestod av 34 hoppare och 22 observatörer. Alla hade olika bakgrund och mål med sin resa men det som förenade oss var äventyrlusten och spänningen i att vara med om något som ägde rum för första gången.

När vi flög in över Lukla i Nepal landade vi på den mest spektakulära landningsbana jag sett. Man flyger in mellan två berg och dyker sedan ner mot en asfaltsbana som ser ungefär fem meter lång ut uppifrån och som dessutom leder rätt mot en tegelvägg. I sista sekunden svängde piloten till höger och stannade. På något underligt sätt lyckas de landa Twin Otter-plan här dagarna i ända.

En krävande vandring

Vandringen uppför Himalaya tog en vecka. Vi förflyttade oss sex och en halv mil och stigningen var över 5 000 meter. Omgivningarna var som tagna ur en sagobok: berg och skogar, rangliga broar över forsande floder och vackra vattenfall. Första gången vi såg världens fem högsta bergstoppar framför oss tappade vi nästan andan.

Sherpas är helt fantastiska människor. De forslade 52 tunnor med utrustning och bagage åt 50 personer och var alltid på plats före oss. Dessutom var de otroligt vänliga och lagade mat som med tanke på omständigheterna var riktigt god.

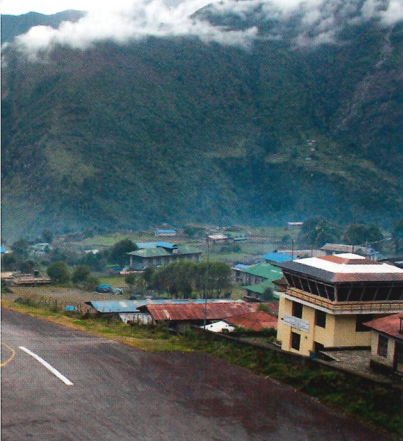
Acklimatiseringen till den höga höjden var en krävande process. Man måste göra allt långsammare än vanligt, dricka ordentligt och lyssna på kroppen. Allt känns väldigt mycket jobbigare än vanligt och vi hade tur att ingen i vår grupp fick höghöjdsjuka.

För att klara de tuffa omständigheterna, bland annat skärmöppningar på 5 600 meters höjd, hade man gjort noggranna materialval. Tandemekipagen använde skärmarna SET-400 och riggar från Strong medan solhopparna använde specialbyggda Javelinriggar med Navigator-skärmar från PD i storlekarna 260 och 280 kvadratfot.

Overallerna hade tillverkats i Nepal och hade ett yttre lager av fallskärmsstyget F111 och ett innerfoder av fleece. Syrgas-systemet hade konstruerats speciellt för expeditionen.

Två månader innan vi anlände hade en arbetsgrupp ägnat sig åt att platta till ytan som skulle bli vårt landningsfält genom att för hand rensa platsen från större, lösa stenar. Fältet var större än jag hade föreställt mig, men det fanns noll alternativa landningsplatser. På tre sidor om fältet reste sig bergväggarna och på den fjärde sidan stupade väggen 1 000

Flygplatsen i Lukla, Nepal.

Jason Bryant

Wendy Smith, chef över frifallsfotograferingen, med världens högsta berg i sin hand.

Wendy Smith

meter ner. Ingen hade landat ett flygplan där sedan 1992.

En Pilatus Porter användes för hoppningen.

Första testhoppet

Pilatus Portern vi skulle hoppa från landade till slut efter lite fördröjningar och till min stora förtjusning blev jag tillfrågad om ifall jag ville vara passagerare på det första test-tandemhoppet. Vilken ära!

forts. på sidan 22 ➤

Vandringen uppför Himalaya tog en vecka.

Wendy Smith

► forts. från sidan 21

Nästa morgon fick vi upp två lifter där några av de mest erfarna hopparna gjorde solohopp från 5 500 meters höjd innan maffiga moln rullade in. Dagen därpå, den 5 oktober, ringde min väckarklocka 04.20. Nu var det dags! Vi tog oss till fäl-

tet i mörkret uppför en brant kulle med pannlampor som enda ledljus.

Jag har nog aldrig varit så lugn inför ett hopp. Jag litade verkligen på de andra hopparna som var totalproffsiga. Dessutom behövde jag ju inte göra något mer

än att andas, svanka och njuta av den fantastiska utsikten.

Flygplansfärden till uthoppshöjden – 6 700 meter! – var otrolig. Jag kommer aldrig att glömma synen av solen som steg över bergen. På fem-minuters-callet behövde jag bara kontrollera att gogglarna satt som de skulle. Syrgasen vi andades i planet gjorde oss klara i huvudet och med tandpiloten Tom Noonan bakom mig och fotograf Wendy Smith framför kände jag mig i säkra händer.

Tårar i ögonen

Vi hoppade ut. Allt jag kunde se var de fem massiva, snöklädda bergstopparna, världens högsta. Det var en underbar och nästan andlig upplevelse. När skärmen öppnades hade jag tårar i ögonen och de hade inget med kylan att göra.

Medan vi flög in över landningsfältet hörde jag hela gänget tjoa och hurra. Vi hade gjort det! Vi hade frifallit över Mount Everest.

Hoppningen fortsatte i åtta dagar med totalt 22 lifter. Varje dag tillät väderförhållningarna bara mellan tre och fyra lifter men alla hade gott tålamod.

Av alla hoppare landade bara två ute, en dag när molnen drog in så snabbt att de hann täcka landningsfältet under ti-

Wendy Smith